

selve Loven til at raade Bod paa de Ulemper, der ellers ville komme. Ogsaa f. Ex. med Hensyn til Panteforholdene maa man meget ønske, at der blev givet Beboerne en lettere Afgang til den fornødne Kundskaab, end der er givet ved selve Loven. Det er vel saa, at en saadan Veiledning ikke godt kan fremkomme i Form af et officielt Actstykke, men det vil dog neppe blive til ved Privates Virksomhed uden nogen Hjælp fra Regjeringen, saavel fordi Arbejdet ingenlunde er let, som fordi vedkommende Districter ere saa smaa, at man ikke kan vente, nogen Privatmand uden Regjeringens Medvirkning skulde paatage sig den dermed forbundne Uleilighed, der, udbortes taget, tilvoisje vilde blive lidet lønrende. Med Hensyn til Skattelovgivning er det et stort Gode, at Alt, hvad der angaaer Skyldsætningen og de derpaa beroende Skatter, er forbeholdt en senere Lovgivning. Ogsaa den pludselige Indførelse af Kongerigets Lovgivning om Stempelpapir, Arveafgifter osv. vil vel fremkalde adskillige Ubehageligheder; men da det er bestemt, at Indførelsen først skal finde Sted den 1ste April 1867, kan der jo endnu forinden ligesaavel paa dette som paa de andre Punkter træffes særegne Undtagelser og Lempelser. Mange Afgifter, f. Ex. Sportlerne, maatte nødvendig følge med Indførelsen af hele Kongerigets øvrige Ret. Med Hensyn til Stempelpapirsaugiften er der det at indvende, at Flere hidtil have haft Stempelpapirsfrihed og det som en til deres Eiendom Inhyttet Forret, hvorfor saadanne Eiendomme ogsaa have været ansete for at have en noget høiere Værdi end andre. Nu vil denne Frihed blive berøvet dem fra 1ste April 1867, saafremt der ikke forinden stæer Undtagelser. Jeg har imidlertid overvundet min Betænkelighed ved at gaae ind derpaa, idet jeg har god Grund til at troe, at Ministeriet vil være betænkt paa ved den Skyldsætning, der vil blive fastsat for vedkommende Eiendomme, at tage Hensyn til denne saaledes bestaaende Stempelpapirsfrihed tilligemed andre lignende Friheder. — Dette er,

som sagt, de Grunde, hvorfor jeg iaar stiller mig anderledes til denne Sag, end jeg gjorde forrige Aar.

Sfcherning: Jeg troer, at det ærede Medlem har Uret i at udkaste Forhaabninger om, at der kunde stæe nogen Affindelse til Personer, der ingen bestemte Rettigheder have. Der er ikke noget Farligere end at udkaste saadanne Forhaabninger, der efter den allerhøieste Grad af Sandsynlighed ikke lade sig fyldestgøre. At regne paa, at Ulemperne ved Vortagelsen af Stempelpapirsfriheden skulde kunne afhjælpes igjennem Skyldsætningen til en fast Afgift, troer jeg heller ikke lader sig gjøre; Afgjørelsen af denne Sag maa i ethvert Fald komme bagefter paa en anden Maade. Det er ikke værd at veire hen i Verden saadanne Anstuelser, der vel overveiede neppe kunne komme til praktisk Udførelse.

Da ikke Flere ønskede at høre sig, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget til § 1:

Det Punktum, hvormed Paragraphen sluttes, forandres til Comma, og der tilføies:

„, forsaavidt den ikke deelviis allerede maatte være gjældende eller blive indført fra et tidligere Tidspunkt.“

vedt og es eenstemmig med 62 Stemmer.

2) Forslag af Samme til § 8:

Istedetfor det første Punktum i Paragraphens næstsidste Stykke sættes Følgende:

„Underpantrettigheder, der ikke ere protocollerede ved den rette Jurisdiction, beholde vel deres Gyldighed indtil den 1ste April 1867, men efter dette Tidspunkt beroer deres Retsvirkning i Forhold til Tredeemand paa, at den kongerigste Lovgivning angaaende Thinglæsning (Protocollation) iagttages.“

I samme Stykkes 2det Punktum, 3die Linie: